

N:o 12.

Ank. till Riksd. Kansli den 5 April 1875, kl. 2 e. m.

Utlåtande, i anledning af väckt motion rörande underhåll af byvägar.

Med framhållande af vigten och önskvärdheten deraf, att byvägar blefve försatta i fullt farbart skick, hvilket för närvarande åtminstone icke i allmänhet vore händelsen, har Herr *C. J. Kjellman* uti en inom Andra Kammaren väckt motion (N:o 119), hvilken blifvit till Lag-Utskottets behandling öfverlemnad, föreslagit, att Riksdagen ville för sin del besluta,

»*antingen* att underhållet af by- och utfartsvägar skall åligga den eller dem, öfver hvilkas egor vägarne gå;

eller ock att kommunerna skola ega att inom sig utse två eller flere män, hvilka, på begäran af delegare i by- och utfartsväg, må *dels* kunna verkställa fördelning af sådan väg, hvilken fördelning skall lända till efter rättelse, till dess, i händelse af klander, domstolen annorlunda åtskiljer de tvistande, *dels* syna vägen, hvilken syn skall genast på den tredskandes bekostnad kunna tillämpas, med rätt dock för den missnöjde att efter befogenhet klandra densamma.»

Genom Kongl. resolutionen den 8 Januari 1735 finnes stadgadt, att, s. k. byvägar böra underhållas af dem, som *deraf sig betjena*. Att, på sätt motionären föreslagit, häri göra den ändring, att underhållet skulle åligga dem, öfver hvilkas egor vägarne ginge, anser Utskottet desto mindre lämpligt, som derigenom utan tvifvel skulle föranledas, ej mindre att kostnaden för underhållet blefve orättvist fördelad emellan dem, som hade att densamma vidkännas, än äfven att mången, som af dylika vägar hade gagn, blefve från allt bidrag till deras underhåll helt och hållet befriad.

Hvad derefter angår förslaget om medgifvande af rättighet för kommunerna att, genom utsedde Gode män, ej mindre taxera och emellan vederbörande dela by- och utfartsvägar än äfven syna desamma och, i fall af behof, låta iståndsätta dem på den tredskandes bekostnad, så enär, äfven om man antoge, att byvägar icke äro att anse såsom bylagens enskilda tillhörighet, hvaröfver de ega efter godtfinnande förfoga, förhållandena på särskilda orter äro så olika, att de ej kunna genom ett generelt stadgande regleras, anser Utskottet denna angelägenhet böra öfverlemnas åt bymännen sjelfve, hvilka ju alltid ega att, der öfverenskommelse om vägarnes delning och underhåll ej kan åväga-bringas, få tvisten sliten antingen genom dess öfverlemnande till Gode män eller genom stämning till vederbörlig domstol.

I följd häraf får Utskottet värdsamt hemställa,

att ifrågavarande motion icke må vinna bifall.

Stockholm den 2 April 1875.

På Utskottets vägnar:

ERIC SPARRE.
